

der vil uden Banfelighed kunne vælges Bisiddere og Stedfortrædere for disse i tilstrækkeligt Antal for hvert af dem.

Lovforslaget indeholder ingen Bestemmelse om, hvorvidt de Sag, som ikke fra først af have deltaget i Begæringen om Oprettelse af en Arbejdsret, til enhver Tid kunne begære Rettens Omraade udvidet til at angaa Stridigheder inden for deres Kreds og derved fremkalde Suppleringsvalg af Bisiddere m. v. Men da Vedtægten efter § 3 kan forandres af Kommunalbestyrelsen med Justitsministeriets Samtykke, maa det staa disse Myndigheder frit for kun at tillade Udvidelse af Rettens Omraade fra den Tid, da ny almindelige Valg af Bisiddere skulle finde Sted (§ 9), i hvilket Tilfælde der da uden særlig Banfelighed kan vælges Bisiddere m. v. ogsaa af de Sag, der optages under Rettens Omraade.

Udvalget mener, at det bør være en og samme Mand, der beklæder Formandspladsen i alle Afdelinger, baade fordi der derved opnaas større Ensartethed i Sagernes Behandling, og fordi det maa anses for gavnligt, at Formanden erhverver saa stor Øvelse som muligt i Ledelse af Sagerne. Skulde der være forskellige Formænd for de enkelte Afdelinger af en og samme Ret, maatte der formentlig ogsaa være en af dem, som fungerede som Justitiarius, dersom Forholdet ikke skulde udvikle sig saaledes, at der i Stedet for een Ret med flere Afdelinger blev flere, indbyrdes uafhængige, Arbejdsretter i samme Kommune. I øvrigt vil det formentlig snart vise sig, at Formandsstillingen i Kjøbenhavns Arbejdsret vil optage en Mand's Tid saaledes, at den maa blive et egentligt Embede.

Skønt det ikke udtrykkelig er udtalt, at Formanden skal være Jurist, gaar Udvalget ud fra, at dette altid vil blive Tilfældet.

Da Arbejdsretten faar udelukkende Myndighed til at afgøre visse Stridigheder, bør der, naar den er oprettet, udgaa offentlig Bekendtgørelse derom til Efterretning for alle vedkommende.

Udvalgets Flertal finder ingen Anledning til at give Kvinder Valgret i Henseende til Besættelse af Posterne som Bisiddere m. v., saa lidt som til at indrømme 22-aarige Personer denne Valgret.

Udvalget tiltræder i det hele Lovforslagets Bestemmelser om Sagernes Behandling. Kun bør det formentlig paalægges Formanden paa en Parts mundtlige eller skriftlige Begæring at udsærdige Indkaldelse til Modpart eller Vidner, saaledes som det er gældende Ret i Henseende til mindre Gældssager. Ligeledes antager Udvalget, at Sager, naar indstævnte udebliver den første Retsdag, altid bør udsættes, dersom Indkaldelsen ikke er forkyndt for ham personlig, da det ellers kunde hænde, at en inappellabel Dom affagdes over ham, uden at han var bleven bekendt med Indstævningen.

hvad angaar Arbejdsrettens Virksomhed som Enighedskammer, billiger Udvalget i det hele Lovforslagets Plan. Hovedpunktet er, at der paa de Steder, hvor Arbejdsretter ere oprettede, altid er kompetente Personer, som af egen Drift eller ifølge Anmodning træde til, naar der er opstaaet eller i Færd med at opstaa alvorlig Uenighed mellem Arbejdsgivere og Arbejdere om Forhold, der vedkomme Saget som saadant. Det er en hensigtsmæssig Bestemmelse (§ 18), at det, naar Parternes delegerede ere enige, kan overdrages en anden end Arbejdsrettens Formand at lede Enighedskamrets Forhandlinger. Men Hensynet til, at Kamrets Sammensætning bør ske med den størst mulige Upartisthed, medfører efter Flertallets Mening, at de Tillidsmænd, med hvilke det beslutter at supplere sig (§ 19), kun kunne vælges af Bisidderne med Enstemmighed.

Dersom det ikke lykkes Kamret at tilvejebringe Enighed, kan Kendelse affiges ved simpel Stemmeslæthed, undtagen i det Tilfælde, at alle (stemmegivende) Bisiddere og Tillidsmænd for den ene Part staa mod alle (stemmegivende) Bisiddere og Tillids-